Enderrock | Helena Morén Alegret i Jordi Martí Fabra | Actualitzat el 10/09/2021 a les 13:00

Pantaleó: «La música s'ha impregnat de la meva visió crítica i crua del món»

Gerard de Pablo presenta una nova etapa més introspectiva amb el nou disc 'Afluents' i ens en parla

Pantaleó | Fanny López

Amb *Reina Victòria* (Música Global, 2015) i *L'apartament* (Música Global, 2017), **Pantaleó** es va revelar com una banda capaç de crear grans cançons de pop lluminós. Amb *Afluents* (Música Global, 2021) la seva proposta s'ha reiniciat cap a la introspecció i obeeix a les vivències íntimes del compositor i cantant vallesà Gerard de Pablo.

Respecte als dos primers discos de Pantaleó hi ha hagut un gran canvi. Què ha passat?
El meu moment personal és tot un altre. Fa cosa de quatre anys vaig sentir que havia de reiniciar el projecte i portar-lo a un pla més individual. Que consti que amb la banda hem congeniat i som grans amics, però sentia la necessitat d'explorar-me de portes endins. He volgut iniciar un camí en solitari i més personal per afluixar la marxa.

L'entrada amb el tema "Mentida" obre el nou rumb. Té una atmosfera de misteri que creen els instruments i la veu reverberant, per un riu musical que a poc a poc convida al moviment. Per què la vas triar per obrir el disc?

Em va semblar ideal per agafar el to del disc. Vull que des del minut zero, des de la primera escolta, l'oient pugui constatar per on va el treball. És un àlbum per escoltar tot sencer, un disc conceptual.

A "Soldats o guerrers" defineixes els guerrers com a aventurers enfilats dalt d'un arbre i, a més, hi canta un cor infantil.
Aquesta és segurament la cançó més esperançadora, perquè té un punt de llum. En general, he fet un disc molt misantrop i molt desconfiat amb l'espècie humana. Gira al voltant de l'autodestrucció personal i col·lectiva amb fenòmens com el canvi climàtic. I crec que els nens són l'única esperança.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=IcReieL44J8
Per què aquesta visió catastrofista?
Com deia abans, fa cert temps vaig viure un clic que em va canviar la manera de mirar el món. A partir d'aleshores vaig començar a fer-me preguntes, primer sobre mi i després sobre el món. No és un procés agradable, he patit i segueixo patint, però crec que la meva música s'ha impregnat ara mateix de la visió crua i crítica que tinc del món.

Cançons com "El meu poder" sembla que remetin al món del gòspel i la capacitat curativa a través del cant.
Tot el disc ha estat elaborat des de casa i la part vocal ha assolit una gran importància. En el procés de gravació he experimentat i treballat molt amb la meva veu. He intentat explorar aquesta nova línia de treball a través d'una llibertat total, i aquesta cançó parla d'aquest procés personal.

El disc no és una col·lecció de senzills, sinó que manté una unitat. Avui ja no s'estilen els àlbums conceptuals.
A mi m'agrada molt reescoltar discos dels anys setanta, de grups com **Pink Floyd** o **Yes**. Són àlbums que et connecten amb la música de manera més exigent que la majoria de propostes actuals, i també d'una manera més profunda. He gravat el disc en un ambient solitari i per això reclama un espai de pau, i fins i tot de certa espiritualitat.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=l9fLMNPCWFk
A "Romanticidi", amb la participació de la cantautora bagenca Anaïs Vila, canteu a la impossibilitat de trobar-se i de connectar?
Sí, diu que tots més o menys tenim bombolles, timideses, complexos, tabús, manies... És com una metàfora de com ens costa acostar-nos. Vaig comptar amb l'**Anaïs** perquè hi hagués dues veus, un diàleg desordenat que plasma la dificultat d'estimar-nos.

"Entrebardisses", en canvi, és una cançó de bressol. Sembla que s'hi aturi el temps.
Aquest tema està dedicat als amics. Sentia que els devia alguna cosa i els volia regalar la cançó i donar-los les gràcies per ser-hi quan els he necessitat. Parla de deixar les coses enrere... De fet és com un preludi, ja que podria perfectament ser el principi del disc. Vaig estar dubtant si posar-lo al començament, però al final l'he posat al mig.

Després del preludi-interludi, el protagonista s'emmiralla en un "Pi" que arrela i creix més amunt que els altres. Parla de la necessitat de destacar o de fugir de l'anonimat?
Des d'un punt de vista individual, parla de la necessitat de mirar cap endins per després poder créixer més que els altres. I atenció, créixer més que els altres també vol dir quedar més exposat. Aquest és el joc.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=4SUIJznuMhY
A "Diëresi" poses l'èmfasi en les paraules i la veu. És una cançó de creixement en solitud, com un ermità o un viatger a qui no li fa res esperar ?sol el proper tren'?
Sí, com "Entrebardisses", també podria ser un preludi. En realitat, parla com "Romanticidi" de la poca capacitat per aprendre a estimar. Crec que aquesta facultat s'hauria de potenciar molt més des de la cultura i l'educació. Hem d'aprendre a estimar des de petits.

A "L'harmònic" reapareixen les veus infantils -com la teva filla Rita-, que ressonen com un cor africà que allibera els mals esperits.
És la primera cançó del disc que vaig escriure, i és també de la que menys puc parlar. Va sorgir en un moment en què vaig conèixer una persona molt especial, que em va sacsejar fort. És la mateixa història del pi que creix més que els altres, un procés poderós que has d'aprendre a manejar.

Finalment, "Confins" tanca el disc amb un duo amb Enric Verdaguer ?Henrio'. Què aporta?
Amb l'**Enric** tenim amistat des de fa anys i ens entenem molt bé. Quan pensava en aquest tema per tancar un disc tan centrat en la veu vaig veure que ell hi podia donar un color molt proper i idoni. A més, "Confins" està enregistrada en directe a l'estudi, i això fa que soni de manera especial.